

Groza je prešinila navzoče. V tla so obrnili poglede in v molku in strahu drgetali. Kar so bržkone vsi odobraval in kar morda vsi želeli, jih je pretreslo s strahom in trepetom.

Še so drgetali — kar se je zaslišal pod oknom mal šum. Vežna vrata so se odprla, odprla se čez nekaj trenutkov tudi sobna vrata, in vstopili so trije — menihi.

Ženskam pri peči je kar sapa pošla, češ sedaj smo pa za-

jeti pri lepem činu: ti nas bodo za-

trdno izdali Gotšalku!

Tudi moški so bili pre-

senečeni, osupnjeni, in

tudi nje je prešinila ta-

ista strašča misel: ti nas

bodo sedaj izdali! Toda

pokazati so hoteli pre-

plašenim ženskam, da

so zastopniki močnega

spola. Gorazd je planil pokoncu,

za njim so

vstali drugi in drzno gledali prihajacem v oči. Že je imel Gorazd na jeziku vprašanje: Kdo ste, kaj bi radi? — pa ga je prehitel najstarejši redovnik z dolgo, belo brado s pozdravom: „Mir tej hiši!“

„Mir tudi vam, če prihajate v znamenju miru!“ je odgovoril Gorazd.

„Ne; mi prihajamo v znamenju bojnega boga!“ je svečano-resno dejal stari redovnik.

„Proti komu pa prihajate v tem znamenju?“

„Proti istemu kakor vi!“ se je zarežal redovnik in pokazal na križ, ki je počasi gorel na ognju.

Vsi so ostrmeli in onemeli. „Kako to misliš?“ je

vprašal slednjič Mestivoj.

„Hoditi po svetu v znamenju bojnega boga — to vendar ne pristuje redovnikom!“

„Redovnikom res ne,

meni pa! Mestivoj, ali me

ne poznaš?“ je radostno

vzkliknil redovnik,

vrgel prej globoko čez

oči potegnjeno kapuco

nazaj čez glavo in pro-

žil Mestivoju roke.

„Ali je mogoče?“ je za-

jejal le-ta in stopil nazaj.

„Ti, Slavomir? Ali le

tvoj duh?“

„Jaz sem, Slavomir, z dušo in s telesom!“ je smeje odgovoril redovnik in poljubil Mestivoja. „Ta dva moja tovariša“, je nadaljeval, „sta pa Godeljubova sinova iz Ljubeka.“

Zdajci sta pa planila pokoncu tudi ona dva beraški oblečena moža iz kota pri peči, skočila v sredo sobe in vzkliknila veselo:

MATI BOŽJA.

CARLO MARATTI.